

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 410

гр. Перник, 20.03.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Съдия: МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

като разглежда докладваното от МАРИЯ В. МИЛУШЕВА Въззивно гражданско дело № 20241700500130 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 237 от 13.12.2023 г., постановено по гр.д. № 364/2023 г., Районен съд – гр. Радомир е признал за установено на основание чл. 108 от ЗС, по предявените обективно съединени иски от ищите М. Н. И., с ЕГН: *****, от *** и Т. Н. И. с ЕГН: *****, от ***, и двете чрез адвокат С. Л. В. - АК - Перник, с адрес на кантората: гр. Перник, ул. „Търговска“ №42 против ответника Д. Е. Д. с ЕГН: *****, от *** че ищите са собственици по отношение на ответника по наследство на следните недвижими имоти:

- 1/2 идеална част от поземления имот с идентификатор 61577.503.183 по КККР на гр. Радомир, обл. Перник, като е осъдил ответника да им предаде владението върху този имот;

- 1/6 идеална част от поземлен имот с идентификатор 61577.503.6061 по КККР на гр. Радомир, заедно с 1/6 идеална част от построените в имота жилищна сграда с идентификатор 61577.503.6061.1 и гараж с идентификатор 61577.503.6061.3, като е осъдил ответника да им предаде владението върху този имот;

- 1/2 ид. част от СГРАДА с идентификатор 61577.503.6061.2 по КККР на гр. Радомир, построена върху ПИ с идентификатор 61577.503.183 и ПИ с идентификатор 61577.503.6061, като е осъдил ответника да им предаде владението върху този имот;

Със същото решение, съдът е отменил на основание чл.537, ал. 2 от ГПК:

1. Нот. акт № 73 том II, рег. № 1924 дело № 179/2023 г. на нотариус Боян Каленков - с район на действие РдРС, вписан в рег. №478/27.02.2023 г., акт №113, том 2 дело № 242/2023 г. в Служба по вписванията при РдРС;

2. Нот. акт № 74 том II рег. №1926 дело № 180/2023 г. на нотариус Боян Каленков - с район на действие РдРС, вписан вх. рег. 479/27.02.2023 г. на Служба по вписванията при РдРС и

3. Нот. акт № 103 том II, рег. № 2132 дело № 178/2023 г. на нотариус Боян

Каленков - с район на действие РдРС, вписан вх. рег. 571 от 07.03.2023 г. на Служба по вписванията при РдРС, до идеалните части на имотите, признати на ищите. С решението съдът се е произнесъл и относно разностите.

В законоустановения срок по чл. 259 от ГПК е депозирана въззивна жалба от Д. Е. Д., чрез адв. Бл. Б.. С жалбата се навеждат твърдения, че атакуваното решение е порочно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. Намира, че районният съд не е обсъдил с необходимата задълбоченост и прецизност събраните писмени и гласни доказателства. Допълва, че първата инстанция е обсъдила избирателно наличните по делото доказателства, като не са обсъдени доводите и направените възражения от страна на ответника. Твърди се, че обжалваният съдебен акт не отговаря на нито едно от изискванията по чл. 235, ал. 2 от ГПК и чл. 12 от ГПК. Излага съображения и сочи, че мотивите на атакуваното решение са схематични и бланкетни и в тях не се съдържат изводи, основани на преценката и фактите на доказателствата, както и произнасяне по същество на възраженията и доводите, с които ответникът е сезирал съда. В подкрепа на изложените твърдения се цитира съдебна практика, като се навеждат твърдения, че в процесния случай решаващия съд се е отклонил нея. С жалбата се излагат аргументи, че необсъждането на факти и обстоятелства, които са от съществено значение за повдигнатия спор, представлява съществено нарушение на процесуалните правила, които водят до отмяна на обжалваното решение.

На следващо място се сочи, че незаконосъобразно и необосновано Радомирският районен съд е приел, че предявените искиви претенции са основателни и доказани, като излага подробни съображения в тази насока. В жалбата е направен анализ на свидетелските показания на разпитаните в първоинстанционното производство свидетели. В продължение се твърди, че районният съд не е отчел факта, че Д. М.И. и съпругата му М. В. И. са дали приживе имота, като те са станали държатели на недвижимия имот, а владеец на имота е станал техния внук – Д. Е. Д.. Наведени са твърдения, че в настоящия случай по делото било доказано, че Д. държи имота за себе си, а не за друго. Намира, че решаващият съд не е взел предвид, че съгласно съдебната практика с изтичане на десет годишна давност, всеки владеец владял непрекъснато и безпроблемно частта на някой от останалите съсобственици, би могъл да им я отнеме като си извади констативен нотариален акт за собственост на техния дял. Във връзка с изложеното се цитира съдебна практика. Моли се съда въззивната жалба да бъде уважена, а атакуваното решение да бъде отменено, като се постанови ново, с което да бъдат отхвърлени изцяло предявените искиви претенции. Прави се искане за присъждане на сторените по делото разходи.

С въззивната жалба не се представят и не се сочи необходимост от събирането на нови доказателства.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от М. Н. И. и Т. Н. И. чрез адв. С. В., с който се оспорва въззивната жалба като неоснователна. Излага съображения като сочи, че в конкретния случай трябва да бъде изяснено – представлява ли „държане“ по смисъла на чл. 76 от ЗС фактически състояния, при които се упражнява вещ върху власт, но която произтича от договор между съсобственика или владееца или се извършва с тяхно съгласие, или това са „търпими действия“, като допълва, че в тази насока има две решение на ВКС. Пояснява, че разликата е в субективния елемент, въз основа на който е установена тази власт – при „държането“ фактическата власт се установява на основание правно сделка, с което се поема договорно задължение. При „търпимите действия“ фактическата власт се придобива също със съгласието на

собственика, което може да бъде изрично или предполагаемо, но основано на добрите междуличностни отношения, поради което се търпи едно действие за което лицето, което го извършва няма никакво право. Въз основа на изложените съображения се моли съда да постанови решение, с което да бъде потвърден атакуваният съдебен акт на първата инстанция. Прави се искане за присъждане на сторените пред въззивната инстанция разноски. Не се представят и не се сочи необходимост от събирането на нови доказателства.

При извършената по реда на чл. 267, ал. 1, изр. първо ГПК служебна проверка, съдът установява, че въззивната жалба е допустима и е съобразена с изискванията за редовност по чл. 260 и 261 ГПК.

С въззивната жалба и с отговора на същата страните не са поискали събиране на нови доказателства във въззивното производство по смисъла на чл. 266, ал. 2 и ал. 3 ГПК, поради което за въззивния съд не възниква задължение да се произнесе служебно в процедурата по чл. 267 ГПК.

Доколкото във въззивната жалба с отговора на същата страните не представят и не се сочат необходимост от събирането на нови доказателства, въззивният съд намира, че преценката за спазване на разпоредбите на чл. 146 ГПК и правилността на фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд относно релевантните за спорното право факти, касае оценка по съществото на спора, която въззивната инстанция следва да даде с решението си.

Предвид изложеното и на основание чл. 267, ал. 1 ГПК, съдът

РАЗПОРЕДИ:

УКАЗВА на страните, че мотивната част на настоящото разпореждане има характер на проект на доклад по делото.

ДАВА възможност на страните да изразят становище по проекта на доклад.

ПРИКАНВА страните към доброволно уреждане на спора.

НАСРОЧВА делото за **25.04.2024г. от 11.00 часа**, за която дата и час страните да се призоват с връчване на препис от настоящото разпореждане, а на въззивния жалбоподател – и с препис от писмения отговор.

Съдът **УКАЗВА** на страните, че когато отсъстват повече от един месец от адреса, който са съобщил по делото или на който веднъж им е връчено съобщение, са длъжни да уведомят съда за новия си адрес. Същото задължение има и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната. Съдът **ПРЕДУПРЕЖДАВА** страните, че при неизпълнение на това задължение всички съобщения ще се прилагат към делото и ще се смятат за редовно връчени.

Съдът **ПРИКАНВА** страните към постигане на спогодба, като им разяснява, че ако използват способите за медиация по Закона за медиацията ще направят по-малко разноски по производството, като ще уредят по-бързо правния спор, предмет на настоящото съдебно производство. До спогодба може да се достигне и по време на процеса, като съдът може да я одобри ако не противоречи на закона или добрите нрави, като с определение прекрати съдебното производство. При постигане на спогодба, ищецът може да поиска да му бъде възстановена половината от внесената държавна такса – чл. 78, ал. 9 от ГПК.

Съдът **НАПЪТВА** страните, че ако желаят могат да разрешат спора по

доброволен начин, **чрез процедура по медиация, която дава възможност:**

- да се спести време;
- да се намалят разходите по разрешаването на спора;
- да бъде договорено от страните решение на спора, което максимално да удовлетворява интересите и на двете страни;
- да подобрите отношенията между страните, ако са важни за тях или се налага да продължат.
- да запазите имиджа и тайните си;
- обичайно се изпълнява доброволно;
- за да започнете медиация, няма значение на каква фаза е делото.
- медиация можете да проведете както на първа, така и на втора инстанция.

За да поискате започването на медиация е достатъчно да се свържете с координатор на Центъра за спогодби и медиация към Окръжен съд - Перник и Районен съд – Перник.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните препис от настоящото разпореждане за насрочване, ведно с обективирания в него проект на доклад по делото.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Окръжен съд – Перник: _____